

De(bil)niček

Veronika Lechnerová

De(bil)níček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Veronika Lechnerová

De(bil)níček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

De (bil)níček

Veronika Lechnerová

ISBN tištěné verze 978-80-7650-167-6

ISBN e-knihy 978-80-7650-168-3 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-169-0 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-170-6 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Copyright © 2020 Veronika Lechnerová

Tuto knihu věnuji v první řadě své rodině a dále pak všem ženám tam venku,
které se občas cítí ztracené.

Milý debilníčku,

sedím na rozkládací posteli v bytě svých rodičů. Otevřeným oknem ke mně z pískoviště doléhají lehce neurotické hlasy vrstevnic, které snažně prosí svoje ratolesti, aby si vzájemně necpaly hrabičky do uší. V ruce třímám skleničku vína a groteskně se utápím v sebelítosti.

Nejsem deníkový typ, a přesto teď druhou rukou žmoulám tvou papírovou obálku. A říkám si, jestli tohle sebe-mrskáctví v podobě pravidelné dávky emocí, kterou se ode dneška chystám přenášet na tvoje stránky, je vážně nutný.

Co pokus, to omyl. Tak bych totiž mohla definovat všechny svoje dosavadní partnerské vztahy. A tak jsem se rozhodla začít si vést deník. Protože někde zjevně dělám chybu. Moje kamarádka Petra to shrnula jednou větou: „Myslím, že tvoje snahy vždycky pohoří při výběru potenciálně vhodného kandidáta.“ Nutno říct, že není příliš daleko od pravdy. Petra je personalistka v jedné mezinárodní společnosti. Téměř o všem se vyjadřuje v hantýrce, kterou používají lidé pracující v odděleních lidských zdrojů. V praxi to vypadá tak, že seznamovací proces přirovnává k výběrovému řízení a případná rande zase k pohovorům o více kolech.

Petra ale není jediná, kdo má se svými poznámkami nejspíš pravdu. Hned v závěsu za ní se drží moje máma. Té to však na rozdíl od Petry nikdy nahlas nepřiznám. Často na mě totiž uplatňuje klasický mateřský evergreen v podobě věty „Já jsem ti to říkala“. Na to má opravdu málokdo chuť odpovědět: „Jistě, mami.“ Upřímně doufám, že se tenhle gen dědí. Chci s ním totiž v budoucnu prudit vlastní potomky, aby se kruh výchovy založený na komplexech z dětství mohl uzavřít.

Myslím, že po těchto řádcích by nejedno srdce vyznavače psychoanalytické rodinné terapie zaplesalo.

Koneckonců proto jsem si tě pořídila, abych s tebou mohla tajně sdílet své životní útrapy. Jelikož Petra a moje máma jsou nejspíš jediné živé duše, které tuší, že v mužských otázkách krapet pokulhávám.

Říkám si, že Carrie Bradshaw a Bridget Jones to ve srovnání se mnou měly o dost jednodušší. Jedna žila na Manhattanu a chodila všude v lodičkách a druhá se mohla uprostřed Londýna potácet se zadkem jako almara, a stejně jí do náruče spadnul úžasný pan Darcy. Na bohnickém sídlišti jim můžu konkurovat asi jen stěží. Obzvláště když se tu nezřídka pohybuju v teplákové soupravě a s igelitkou v ruce. A jelikož nepatřím mezi vyznavačky extravagantního odívání, boty na podpatku ke svému outfitu rozhodně nenosím.

V dnešní době Instagramu jsou povoleny téměř všechny módní výstřelky, to moc dobře vím. Kačeří úsměv, pozadí vyhnané nekonečným dřepováním do kentaurích rozměrů nebo halabala drdol, který se sice tváří ledabyle, ale vytvořit ho trvalo přes dvě hodiny a podpírá ho přinejmenším tuna pinetek. Co se týče mě, jsem průměrná osoba, která nijak zvláště nevyniká ani vzezřením, ani čímkoliv jiným. Celý život se potýkám s bledostí a světlými vlasy a o obočí se nebudeme vůbec bavit, protože to prakticky neexistuje. Když se zrovna snažím na sebe upozornit nebo ne-
dejbože flirtovat, mrkám očima tak rychle, že připomínám člověka se začínajícím epileptickým záchvatem. Jasně, nejspíš dost přeháním, protože vysokým sebevědomím zrovna neoplývám. Není to se mnou zas tak zlé. Jako drobná přírodní blondýna mám spoustu výhod a nejednou jsem byla přirovnána ke křehké víle. Já však samu sebe vnímám spíš jako hrom do police.

Společnost příliš nevyhledávám. A než abych šla na nákup do Alberta a vystavila se tak zbytečnému sociálnímu kontaktu, chodím k nám do vchodu k Vietnamcovi. Miluju tu jeho výslovnost. Pokaždý místo „na shledanou“ řekne „naserdanu“. Takže když jdeme Ota nebo já na nákup, říkáme místo „jdeme na nákup“, že jdeme nasrat Danu. Teda vlastně říkali jsme. Včera jsme se totiž rozešli.

Což mě přivádí k aktuálnímu dění. Milý debilníčku, je mi dvacet sedm a před pár minutami jsem se vrátila bydlet k rodičům. Myslím si, že nadšení z této skutečnosti je silně vyrovnané na obou stranách barikády, tedy jak u mě, tak u našich.

Debilníčku,

už je to pár týdnů, co bydlím zpátky u rodičů, a jsem vážně vděčná za každý den, kdy můžu být až do šesti v práci. Nevím, jestli jsem ti to říkala, ale jsem vychovatelka ve školní družině a mám na starosti asi třicet dětí. Občas i supluju na prvním stupni. Hlavní náplní mé práce je pohlídat, aby se ta robátka vzájemně nepozabíjela. Což se ti může zdát absurdní, ale věř mi, že tohle je denním chlebem všech lidí pracujících ve vzdělávacích institucích. Zrovna včera si Pavlík myslel, že je super nápad hladit štěkajícího psa, který je dvakrát větší než on. Jsem ráda, že jsem nemusela jeho tátovi vysvětlovat, proč má Pavlíček na ruce o pár prstů míň.

Někdy si připadám jako Simír Gerchán, protože často někam nebo před něčím utíkám a modlím se, aby za mnou něco neexplodovalo. Zároveň sem tam připomínám gestapačku, která těm svým dětem neustále diktuje, co a jak mají dělat. Všechno samozřejmě v zájmu jejich přežití.

Někdy je s nimi celkem i sranda, protože co se kreativity týče, dětská mysl opravdu nezná mezí. Třeba Anička dnes při procházce lesoparkem viděla na keři plechovku od piva zachycenou na jedné z větvíček. Nevěřicně chvíli stála, pak mě zatahala za kabát a řekla: „Paní učitelko, to je pivovník?“ Ne, Aničko, není. To jenom lidi jsou děsný prasata.

Tahle práce má přesah, vychovávám budoucí elitu našeho sídliště. Nebo teda alespoň si tak obhajuju svůj spasilský komplex. Jenom mezi námi, debilníčku, učitelství není povolání, ale diagnóza. Všichni nám závidějí dva měsíce volna, jarní či vánoční prázdniny a další dny, kdy si každý myslí, bůhvíjak se neoddáváme radovánkám. Většinou ale ve chvílích volna zíráme do zdi